

Det var en stor FN-konferens om medarbetarskap och de mänskliga rättigheterna i början av 1990-talet. Genom intensiv lobbyverksamhet hade man lyckats med det oerhörda: Moder Teresa var inbjuden som konferensens huvudtalare. Förväntan var enorm, massmediaflocken gigantisk. Flera tusen konferensdeltagare bänkade sig. Moder Teresa, influen från Calcutta, introducerades med många och vackra ord. Tyst gick hon, ihopkrupen upp mot talarstolen i sin vita och blåa nunnedräkt. Mikrofonen ställdes in. Allt blev tyst. Moder Teresa började tala:

- "Om ni har medarbetare, älska dem." Och så blev hon tyst. Tog några steg bakåt. Bugade mot folket och gick och satte sig igen.

Ämnet kunde hon naturligtvis ha predikat om i timmar och ventilerat i gruppsamtal och nätverk och hearings och paneldiskussioner. Och alla hade fått göra sina stämmor hörda. Dokument hade skrivits och mailats runt jorden, diskussionens vågor hade gått höga. Men ingen hade drabbats på det sätt som nu blev fallet. Reaktionen på hennes rekordkorta anförande var närmast panik bland arrangörerna. Fotograferna hade inte hunnit ställa in skärpan i kameran. Allt var över. Men de som hade hört hade förstått: Det här var radikalt. Detta var praktisk kristendom: Älska dem.

Jesus Kristus kunde predika lika kort. Hans budskap mejslade sig in sylvasst i åhörarskarorna: Omvänd er. **Ni skall älska varandra så som jag har älskat er.**

När Jesus Kristus talar om kärlek är det mindre känsla än handling. Kärleken är den nådegåva som håller samman kyrkan, den Andens frukt som nämns i Galaterbrevet. När Jesus Kristus nu nämner kärleken är det helt nya detta: "som jag har älskat er". Detta ger ett helt nytt, riktningsgivande centrum för människan. Det är inte längre jag och mitt och mina känslor och vad jag får ut av att gå hit eller träffa eller leva med dig som är det centrala. Nu handlar det som att leva "som han har älskat".

För att det ska bli möjligt krävs en långsam, daglig förändring. En beredskap att låta honom som har skapat dig komma dig närmre. Att du tålmodigt håller ditt hjärta nära hans. Kanske kan hjärtslagen från hans hjärta smitta av sig? Kanske kan något hända? Som han har älskat, så ska du älska.

Just innan Jesus Kristus ger lärjungarna den rekordkorta predikan som Moder Teresa citerade har han berättat om vinträdet: Du är som en gren på ett träd där jag är vinstocken. Ni är grenarna. Våra liv tillsammans är som en plantering, Gud är vinodlaren. Han gräver och donar och gödslar och beskär och vill se frukt på trädet. Tillsammans med andra är du Guds folk på orten: Guds vingård i östra Mölndal.

En gren kan inte växa på egen hand och säga att jag inte vill hänga ihop med trädet längre. En gren är beroende av stammen. Genom den får man näring och sammanhang. Och så växer man och förändras. Rätt långsamt får man ett nytt riktningsgivande centrum. Orden "som han har älskat" träffar oss gång på gång. Vanor nöts ner, självcentreringen blir alltmer utmanad. Jesus Kristus ville något annat.

Så är det ju med livet: Det växer och frodas och förändras. Delar av livet skärs bort. Andra delar växer sig starkare. Sådant som var livsviktigt för några år sedan spelar nu ingen roll alls. Trädet växer. Samhörigheten med andra blir viktigare ju mer åren går. Vingården växer. Och frukten växer fram.

En tydlig erfarenhet ur kyrkans långa historia är att man ser frukten bäst hos andra. Den första frukten som Paulus nämner i Galaterbrevet är alltså kärleken. Fick du möta kärlek i veckan som gick från de andra grenarna i vinträdet? Såg du något av "som-han-har-älskat-kärleken"? Titta inte så mycket in i ditt eget virrvarr av känslor och tillkortakommanden, den blicken är sällan uppbygglig. Men se dig omkring och var lyhörd och öppen för att Jesus vill ge dig av hans kärlek, och fler av Andens frukter. Jag läser dem långsamt, visst har du mött några av dessa sen senaste tiden?

Kärlek, glädje, frid, tålamod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning.

Inget av detta kan man köpa för pengar. Ingen kan tvinga fram det ur sitt eget liv. Dessa frukter tar man emot. Man ser dem växa fram – mest hos andra.

Att vara kristen handlar alltså om detta enkla: att förbli hos Jesus Kristus. Att efter dopet bli kvar i vinstocken, att fortsätta att vara en gren i Jesus Kristus. Tron är inte ett knippe åsikter. Tron är gemenskap, samhörighet, liv tillsammans (att umgås tillsammans) med Jesus Kristus. Och ur den samvaron springer en livsföring, en etisk inriktning av livet som gör att många som står utanför retar upp sig. Jesus Kristus beskriver det målade i fortsättningen av berättelsen i Johannes 15. När Gud kommer nära reagerar människor med ovilja och efter en tid hat. Som man mötte Jesus Kristus så kommer man att möta dom som följer efter honom.

I det andliga livets växande ställs alla våra visioner på huvudet. Att växa som kristen innebär att ge upp, lämna över, släppa taget o inse: Han är stark. Han håller. Han vill mitt väl.

I Jesus Kristus ger inga förhållningsregler för kärleken människor emellan. Här finns ingen quick-fix, tio sanningar att följa som hans eget andliga uppbyggelseprogram. Han säger en sak: **"ni skall älska varandra som jag har älskat er. Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner"** Så som han offrade sig för oss ska vi leva för varandra. "Som han har älskat".

- "Om ni har medarbetare, älska dem." Och så blev hon tyst. Tog några steg bakåt. Bugade mot folket och gick och satte sig igen.

Credo (Trosbekännelsen)

/Carl Sjögren
kyrkoherde